ലയനത്തിനുശേഷമുള്ള യാത്ര –

ഹൈഡ്രജനായിരുന്നുവെന്നത് ജലം മറന്നപ്പോൾ

പൂജ്യ ദാജിയുടെ

70 ആം ജന്മദിനാഘോഷവേളയിൽ
2025 സെപ്റ്റംബർ 28 ന് കൻഹ ശാന്തിവനത്തിൽ വെച്ച്
നൽകിയ സന്ദേശം

ലയനത്തിനുശേഷമുള്ള യാത്ര – ഹൈഡ്രജനായിരുന്നുവെന്നത് ജലം മറന്നപ്പോൾ

പ്രിയപ്പെട്ടവരേ,

ആത്മീയ വളർച്ചയുടെ കൊടുമുടി, മുക്തി അഥവാ നിർവ്വാണമാണെന്ന് ഒട്ടുമിക്കവരും ധരിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നു. അത്യാർത്തിയുടേയും വിദ്വേഷത്തിന്റേയും അഹങ്കാരത്തിന്റേയും അജ്ഞതയുടേയും തീനാളങ്ങൾ കെടുത്തലാണത്. വേദനകളുടേയും മൃത്യുവിന്റേയും ചക്രങ്ങൾക്ക് പരിസമാപ്തി കുറിക്കലാണത്. മുക്തിയുടെ പാരമ്യ നിലയാണത്.

പിന്നെ, കബീർ സാഹേബ് പറഞ്ഞതിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കി, നമ്മുടെ അഹങ്കാരം പിന്മാറുവാൻ പഠിക്കുമ്പോൾ, ലയനസാദ്ധ്യതയെക്കുറിച്ച് നാം കുറേശ്ശേയായി മനസ്സിലാക്കാൻ തുടങ്ങുന്നു. വളരെ എളുപ്പമാണതെന്ന് കബീർ സാഹേബ് പറഞ്ഞുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. സമുദ്രത്തിൽ മഴത്തുള്ളി പതിക്കുന്നതുപോലെയാണ് ലയനമെന്നദ്ദേഹം പറയുന്നു. സമുദ്രമാവുന്നതെങ്ങിനെയെന്ന് വിശദീകരിക്കാനൊരു മഴത്തുള്ളിപോലും അവശേഷിക്കുന്നില്ല എന്നതാണ് യാഥാർത്ഥ്യം.

"ലയനം കൈവരിക്കുമ്പോൾ, നിങ്ങളൊരു തുടക്കക്കാരനെന്ന് അന്തിമമായി വിശേഷിപ്പിക്കാം" എന്ന ബാബുജിയുടെ അമ്പരപ്പിക്കുന്ന പ്രസ്താവന, നമുക്കറിയാമെന്നു കരുതിയതിനെയൊക്കെ

തകിടം മറിക്കും! പാതയുടെ അറ്റമെന്നുകരുതിയത് യഥാർത്ഥ യാത്രയുടെ തുടക്കത്തിന് നമ്മെ തയ്യാറാക്കുക മാത്രമാണെന്നതാണ് വാസ്തവം.

മറ്റൊരുതരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, ഒരു സംഗീതജ്ഞൻ സംഗീതോപകരണം വായിക്കുവാൻ വർഷങ്ങളോളം കഠിന പ്രയത്നം ചെയ്യുന്നു. പൂർണ്ണമായും അതിൽ പാടവം നേടിയാൽ മാത്രമേ അതിൽ സൃഷ്ടിപരത പ്രകടിപ്പിക്കാനാവൂ. അങ്ങിനെയാവുമ്പോൾ അവർക്കും അവരുടെ സംഗീതത്തിനും വേർതിരിവുകളുണ്ടാവില്ല. ശുദ്ധമായ ആവിഷ്ക്കാരത്തിന് സാങ്കേതികത വഴിമാറും.

ഇനിയുള്ള ചോദ്യമിതാണ്: സംഗീതജ്ഞനും സംഗീതവും തമ്മിലുള്ള ഈ ചേർച്ചയ്ക്കുമപ്പുറം എന്തായിരിക്കും? എല്ലാവിധ സംഗീതവും ഉയിർകൊള്ളുന്ന, അതിലേക്കുതന്നെ മറഞ്ഞുപോകുന്ന (ലയിച്ചില്ലാതാവുന്ന) നിശബ്ദതയാണത്. പൊള്ളയായ നിശബ്ദതയല്ല, മറിച്ച്, ഇമ്പമുള്ള സംഗീതത്തിനു സാദ്ധ്യതയേകുന്ന ഒന്ന്. സ്വരങ്ങളുടെ ഇടയിലുള്ള ശൂന്യമായ ഇടങ്ങളിലാണ് ഏറ്റവും ശക്തമായ സംഗീതം ഇടംപിടിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന് സംഗീതനൈപുണ്യമുള്ള ഒരാൾക്കറിയാം.

"ലയനം കൈവരിക്കുമ്പോൾ, നിങ്ങളൊരു തുടക്കക്കാരനെന്ന് അന്തിമമായി വിശേഷിപ്പിക്കാം."

–ബാബുജി

ലയനത്തിലും, അതിനപ്പുറവും എന്തുസംഭവിക്കുമെന്ന് നമുക്ക് പരിശോധിക്കാം.

ആർക്കാണതാവശ്യമായിട്ടുള്ളത് എന്നത് നാം ആദ്യമറിയണം. അന്വേഷണം പൂർത്തീകരിക്കപ്പെട്ടുവെന്നറിയാൻ ആരുണ്ടാവുമെന്നുമറിയണം. "ഞാൻ ആഴിയായി മാറിയിരിക്കുന്നു" എന്ന മഴത്തുള്ളിയുടെ അവകാശവാദം, ലയനം സാദ്ധ്യമായിട്ടില്ല എന്നാണ് കാണിക്കുന്നത്. യഥാർത്ഥ ലയനത്തിൽ അത്തരമൊരു അവകാശമുന്നയിക്കാൻ "ഞാൻ" ബാക്കിയുണ്ടാവില്ല. സ്വയം വിഘടിക്കുന്നത് നിരീക്ഷിക്കാൻ ഒരസ്തിത്വവും അവശേഷിക്കുന്നുണ്ടാവില്ല. "ഞാനിപ്പോൾ ആഴിയാണ് " എന്ന് മഴത്തുള്ളിക്ക് പറയാനാവില്ല, കാരണം, അതു പറയേണ്ട "ഞാൻ" ഇപ്പോഴില്ല, ഇനിയുണ്ടാവുകയുമില്ല. നമുക്ക് പരിചയമുള്ള മരണമല്ല (അന്ത്യം)ഇത്; അങ്ങേയറ്റമുള്ള മാറ്റമാണിത്(പരിണാമം). മരണത്തിന്, നിത്യമായ ജീവിതത്തിലേക്കു വേണമെങ്കിൽ നയിക്കാനാവും.

ഒരുനിമിഷം ഇതേക്കുറിച്ചൊന്നു ചിന്തിക്കൂ: "സമുദ്രഭാവം അനുഭവിക്കുന്നതാരാണ് " എന്ന ചോദ്യമുന്നയിച്ച മഴത്തുള്ളി ഇനിയുമവശേഷിക്കുന്നില്ല. "കാട്ടുതീയോടൊത്തുചേരുന്ന മെഴുകുതിരിനാളം എന്തായിരിക്കും ചിന്തിക്കുക" എന്ന ചോദ്യം പോലെയൊന്നായിരിക്കുമിത്. ഇനിയും ജീവനോടെയില്ലാത്ത ഒരു ചിന്തകനെക്കുറിച്ച് അനുമാനിക്കുന്നതുപോലെയാണിത്.

ഏറ്റവും സാധാരണമായ കാര്യങ്ങളിൽ ഈ മഹത്തായ രഹസ്യം പ്രകൃതി തുറന്നുകാണിക്കുന്നുണ്ട്. ഹൈഡ്രജന്റെ കാര്യമെടുക്കൂ: അത് പൊട്ടിത്തെറിക്കാം, അപകടകാരിയാണ്, എപ്പോഴും തീപിടിക്കാൻ സാദ്ധ്യതയുള്ളതുമാണ്. അഗ്നിയ്ക്ക് ഇന്ധനമാവാനും, അതിവേഗം പടരാൻ സഹായിക്കുന്നതും ഓക്സിജനാണ്. സ്വയം, അത് പ്രശ്നങ്ങൾക്ക് കാരണമാവും. എന്നാലോ, ഉചിതമായ രീതിയിൽ കൂടിച്ചേരുകയാണെങ്കിൽ എന്താവും? ജലമാവും! എല്ലാറ്റിനെയും നിലനിർത്തുന്നതും മുന്നോട്ടുകൊണ്ടുപോവുന്നതും, ജീവന്റെ അടിസ്ഥാനമായതുമായ ജലം.

ഇനി ശ്രദ്ധിക്കുക: ഹൈഡ്രജനെന്തു സംഭവിച്ചു? ഓക്സിജനെവിടെ? അവ നശീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല; തങ്ങളൊരിക്കലും സങ്കൽപ്പിക്കാത്ത വിധം മറ്റൊന്നായി മാറിയിരിക്കുന്നു. "ഞാനിപ്പോൾ ജലമാണ് " എന്ന് ഹൈഡ്രജന് പറയാനാവില്ല, കാരണം, ആ അവകാശ വാദത്തെ പിന്താങ്ങാനായി, അതിന്റെ തനതായ രൂപവും ഭാവവും അവശേഷിക്കുന്നില്ല. മൗലികമായ ഘടകങ്ങളിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമാ യൊരു ഉദ്ദേശ്യം പ്രയോജനപ്പെടുത്തുവാനായി വ്യത്യസ്തമായൊരു പുതിയ യാഥാർത്ഥ്യം ഇപ്പോൾ സംജാതമായിരിക്കുന്നു.

ക്ലോറിനും സോഡിയത്തിനും ചെയ്യാനാവുന്ന അത്ഭുതകരമായ കാര്യങ്ങളെല്ലാം നിരീക്ഷണവിധേയമാക്കുക! യുദ്ധങ്ങളിൽ പ്രയോ ഗിക്കുന്ന വിഷകരമായൊരു ഗ്യാസാണ് ക്ലോറിൻ. ജലവുമായി പ്രതിപ്രവർത്തിച്ചാൽ സോഡിയം പൊട്ടിത്തെറിക്കും. എന്നാലോ, അവ തമ്മിൽ കൂട്ടിക്കലർത്തിയാൽ കറിയുപ്പായി മാറും. നമ്മുടെ സെല്ലുകൾക്കത് ആവശ്യമാണ്. മാരകമായത് അവശ്യമായതായി, വിഷകരമായത് സുരക്ഷിതവുമായി.

പുഴ സമുദ്രത്തിൽ ചേരുന്നതും, മഴത്തുള്ളി സമുദ്രത്തിൽ പതിക്കുന്ന തും, ഹൈഡ്രജനും ഓക്സിജനും ഒന്നാകുന്നതുമെല്ലാം, ഒന്നിച്ചുചേരുക എന്നതാണ് ഉദ്ദേശ്യമെന്നത് വിശദീകരിക്കാനുള്ള മാർഗങ്ങളിൽ ചിലതാണ്. ലയനമെന്നത് രണ്ടെണ്ണത്തിനെ ഒരുമിപ്പിക്കുന്നതു മാത്രമല്ല എന്ന് അത് സൂചിപ്പിക്കുന്നു; പുതിയതും കൂടുതൽ അർത്ഥവ ത്തായതുമായ ഒന്ന് സൃഷ്ടിക്കുക എന്നതാണത്. പഴയ വ്യതിരിക്ത സ്വഭാവങ്ങൾ ഉപേക്ഷിച്ച്, മഹത്തരമായൊരു ലക്ഷ്യം സാക്ഷാ ത്ക്കരിക്കുവാൻ ഉപയോഗിക്കുവാനായി പുതിയൊരു അസ്തിത്വം കണ്ടെത്തുവാനാണ്.

- **കൂടുതൽ മഹത്തരമായൊരു ലക്ഷ്യത്തിനായി ഒരുവൻ സ്വയം നഷ്ടപ്പെടുന്നത്:** ഒന്ന് മറ്റൊന്നിനെ ഏറ്റെടുക്കുകയെന്നതല്ല അർത്ഥമാക്കുന്നത്. പുതിയൊരു ഉന്നതലക്ഷ്യവുമായി ചേരുവാൻ രണ്ട് അസ്തിത്വങ്ങളും സ്വയം ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചാണ്. സാർത്ഥകമെന്ന തോന്നലുളവാക്കുന്നവിധം എന്തോ ഒന്ന് ഉപേക്ഷിക്കലായി അതിനെ കരുതുക.

- **അവസ്ഥയിലൊരു മാറ്റം, കൂട്ടിച്ചേർക്കൽ മാത്രമല്ല:** പുതിയൊരു നിറത്തിനായി രണ്ട് വ്യത്യസ്ത നിറങ്ങൾ കലർത്തുന്നതാണ് സാധാരണ ലയനം. ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കതീതമായ ലയനമെന്നത്, മറിച്ച്, പുതിയതൊന്ന് സൃഷ്ടിക്കുവാനായി മറ്റു രണ്ടെണ്ണം ഒരുമിക്കുക എന്നതാണ് – ജലത്തിനായി ഹൈഡ്രജനും ഓക്സിജനും കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നതുപോലെ. അവ രണ്ടും കൂടിക്കലരുകയല്ല, പുതിയൊരു വസ്തുവായി പരിണമിക്കുകയാണ്.

- **അപ്രതീക്ഷിതമായ ഫലം: അതീന്ദ്രിയമായി രൂപപ്പെട്ട** പുതിയ അസ്തിത്വത്തിന്, ആദ്യമുണ്ടായിരുന്ന രണ്ട് അസ്തിത്വങ്ങൾക്കു കഴിയുമായിരുന്നതിനേക്കാൾ മെച്ചപ്പെട്ട വിധത്തിൽ കാര്യനിർവ്വഹണം സാധിക്കും. പുതിയ അസ്തിത്വത്തിന്, ലയനത്തിനു മുൻപ് ഇല്ലാതിരുന്ന പുതിയ ശേഷികൾ ഉണ്ടാവും, പുതിയൊരു മനസ്സുണ്ടാവും, പുതിയ ലക്ഷ്യമുണ്ടാവും.

ലയനമൊരു തുടക്കം മാത്രമെന്ന് ബാബുജി പറഞ്ഞപ്പോൾ പലർക്കുമതൊരു ഞെട്ടലായി. "മാസ്റ്റർ, ഏകത്വം കൈവരിക്കൽ ലക്ഷ്യമല്ലെങ്കിൽ അതിനുശേഷം എന്ത് സംഭവിക്കും?" അവർ ചോദിക്കുന്നു.

ഇന്ദ്രിയാതമായ ലയനമെന്നത്, മറിച്ച്, പുതിയതൊന്ന് സൃഷ്ടിക്കുവാനായി മറ്റു രണ്ടെണ്ണം ഒരുമിക്കുക എന്നതാണ് – ജലത്തിനായി ഹൈഡ്രജനും ഓക്സിജനും കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നതുപോലെ. അവ രണ്ടും കൂടിക്കലരുകയല്ല, പുതിയൊരു വസ്തുവായി പരിണമിക്കുകയാണ്.

അനുഭവങ്ങളിൽനിന്നും ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയതിതാണ്:

ആദ്യം സംഭവിക്കുന്നത് ലയനമാണ്, തുറന്ന കൈകളോടെ നദിയെ സ്വീകരിക്കുന്ന സമുദ്രം പോലെ. നേർത്തതെങ്കിലും, പുഴയായിരുന്നതിന്റെ ഓർമ്മ അതിനുണ്ടാവും. ഒരേ ലോകത്തിലെത്തിച്ചേരാനുള്ള ചലനമായി (യാത്ര) ഇതിനെ കണക്കാക്കാം– സാലോക്യത.

പിന്നീട്, പക്വതയാർജ്ജിക്കുന്നതനുസരിച്ച് നാം സമാനരാവുന്നു, വ്യത്യസ്തരാണെന്ന ഓർമ്മ പോലും മാഞ്ഞുപോകുന്നു. സോഡിയം ആയിരുന്നുവെന്ന് അതിപ്പോൾ ഓർക്കുന്നില്ല. ഇപ്പോഴത് കറിയുപ്പ് മാത്രം. വിനാശകരമായ പ്രകൃതത്തിലേക്ക് തിരിച്ചുപോകാനത് താത്പര്യപ്പെടുന്നില്ല.

ചേർന്നുനിൽക്കുന്ന അനുരൂപതയ്ക്കിത് മതിയാവില്ല. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ നമ്മുടെ വ്യക്തിഗത 'ഇച്ഛാശക്തി' നഷ്ടമായിരിക്കുകയാണ്. യാതൊരുവിധ തടസ്സങ്ങളുമില്ലാതെ പാത്രത്തിലൂടെ ദിവ്യേച്ഛയ്ക്ക് ഒഴുകുവാൻ തക്കവണ്ണം, അല്ലെങ്കിൽ ഒഴുകുന്നുവെന്ന ബോധം പോലുമില്ലാത്തവിധം, അത്രയും മികച്ച ചേർച്ച അവിടെയിപ്പോഴുണ്ട്.

ഒന്നിനെയും അത് തള്ളിമാറ്റുന്നില്ല; എല്ലാമത് ഉൾകൊള്ളുന്നു – ആകാശം പോലെ.

ഇതിനേക്കാളുമേറെ.... വാക്കുകൾക്കതിനോട് നീതിപുലർത്താനാവില്ല. ജീവജാലങ്ങൾക്ക് പരിചരണമേകുക എന്നതിന്റെ മഹത്വമെന്താണെന്ന്, ജലത്തിന് ഹൈഡ്രജനോടോ ഓക്സിജനോടോ എങ്ങിനെയാണ് വിശദീകരിക്കാനാവുക? ഭക്ഷണത്തിന്റെ തനിമ നിലനിർത്തുന്നതിലും രക്തത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മാവസ്ഥ നിലനിർത്തുന്നതിലും എത്രത്തോളം സന്തോഷമുണ്ടെന്ന് എങ്ങിനെയാണ് ഉപ്പിന് സോഡിയത്തിനോടും ക്ലോറിനോടും പറയാനാവുക?

പാശ്ചാത്യ തത്വശാസ്ത്രം "ശൂന്യത"യെ (void) ഭയജനകമായൊരു അസ്തിത്വമില്ലായ്മയായാണ് (nothingness) കരുതുന്നത്. എന്നാൽ, നമുക്കറിയാം, അത്, ഏറ്റവുമധികം സജീവമായ പൂർണ്ണതയാണെന്ന്. ജലത്തിനായി ഹൈഡ്രജനും ഓക്സിജനും കൂടിച്ചേരുമ്പോൾ, അവ "ഒന്നുമില്ലായ്മയായി" മാറുന്നുണ്ടോ? ഇല്ലതന്നെ. ആവാസവ്യവസ്ഥയെ സഹായിക്കുവാൻ അതിനു സാധിക്കും. ലയനത്തിനുശേഷം അഹങ്കാരമൊഴിവാവുമ്പോഴുള്ള ശൂന്യത അനുഭവമാവുന്നത് അങ്ങിനെയാണ്. അത്, ഒഴിഞ്ഞ അവസ്ഥയല്ല; അത് നിറവാർന്നതാണ്, അത് പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെടേണ്ട ആവശ്യകതയല്ല.

"എനിക്ക് ആത്മീയ ഉൾക്കാഴ്ച്ച ലഭിച്ചു" എന്ന് പ്രബുദ്ധനായൊരുവൻ ഓടിനടന്ന് പ്രചരിപ്പിക്കേണ്ടതില്ല. "ഞാൻ ജലമാണ്(H_2O)" എന്ന് അതിന് വിളിച്ചുകൂവേണ്ടതില്ല. അത് ഒഴുകുന്നു, ജലസേചനം നടത്തുന്നു, ശുദ്ധീകരിക്കുന്നു, പിന്തുണയേകുന്നു; അതിന്റെ നിലനിൽപ്പുതന്നെയാണ് അതിന്റെ പ്രഖ്യാപനം.

ഇനിയൊരു ചിന്താവിഷയം: സമുദ്രമായി മാറുക എന്നതല്ല ലക്ഷ്യം. ഒരിക്കലും ഒരു തുള്ളിയായിരുന്നില്ല എന്ന തിരിച്ചറിവാണ് കാര്യമാ

'എനിക്ക് ആത്മീയ ഉൾക്കാഴ്ച്ച ലഭിച്ചു' എന്ന് പ്രബുദ്ധാനായൊരുവൻ ഓടിനടന്ന് പ്രചരിപ്പിക്കേണ്ടതില്ല. 'ഞാൻ ജലമാണ്(H2o)' എന്ന് അതിന് വിളിച്ചുകൂവേണ്ടതില്ല. അത് ഒഴുകുന്നു, ജലസേചനം നടത്തുന്നു, ശുദ്ധീകരിക്കുന്നു, പിന്തുണയേകുന്നു; അതിന്റെ നിലനിൽപ്പുതന്നെയാണ് അതിന്റെ പ്രഖ്യാപനം.

യിട്ടുള്ളത്. ഒരു തുള്ളിമാത്രമാണെന്നു കരുതിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു സമുദ്രമാണ് നിങ്ങൾ. ഈ അറിവും അന്തിമമായതല്ല; യഥാർത്ഥ പ്രവൃത്തിയുടെ തുടക്കം മാത്രമാണത്.

നിങ്ങൾ സമുദ്രമാണെന്ന് തിരിച്ചറിഞ്ഞുകഴിഞ്ഞാൽ, ബോധപൂർവ്വം നിങ്ങളെത്തന്നെ ഒരു തുള്ളിയിലേക്ക് തിരികെ സ്വപ്നം കാണാൻ പഠിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഇത്തവണ നിങ്ങൾ അത് ചെയ്യുന്നത് അജ്ഞത കൊണ്ടല്ല, മറിച്ച് പരമമായ അറിവു കൊണ്ടായിരിക്കും. ഇതാണ് സ്വതന്ത്രനായ ആത്മാവിനെ ബന്ധിതനായ ആത്മാവിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തനാക്കുന്നത്. ഒരാൾ കാണുന്നത് വിശ്വസിക്കുന്നു, മറ്റൊരാൾ മറ്റുള്ളവർക്ക് സ്വപ്നം കാണാൻ വേണ്ടി മനഃപൂർവ്വം ആ വേഷം ചെയ്യുന്നു. "ഞാൻ സംസാരിക്കുമ്പോൾ, അത് ആരാണെന്ന് ഞാൻ എപ്പോഴും ചിന്തിക്കാറുണ്ട്: ലാലാജിയാണോ, ഞാനാണോ, അതോ മറ്റാരെങ്കിലുമാണോ?" എന്ന് ബാബുജി പറയുന്നു. ഇതിൽ നിന്നെല്ലാം ഒരു കാര്യം ഉറപ്പാണ്, നമ്മുടെ "ഞാൻ" എന്ന സ്വഭാവം ഇല്ലാതാകുന്നു.

"ഇവ നല്ല ആശയങ്ങൾ തന്നെ, പക്ഷേ എനിക്ക് ഇപ്പോഴും എല്ലാ ദിവസവും രാവിലെ ഗതാഗതക്കുരുക്കും മറ്റ് പ്രശ്നങ്ങളും നേരിടേണ്ടി

സമുദ്രമായി മാറുക എന്നതല്ല ലക്ഷ്യം. ഒരിക്കലും ഒരു തുള്ളിയായിരുന്നില്ല എന്ന തിരിച്ചറിവാണ് കാര്യമായിട്ടുള്ളത്. ഒരു തുള്ളിമാത്രമാണെന്നു കരുതിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരു സമുദ്രമാണ് നിങ്ങൾ. ഈ അറിവും അന്തിമമായതല്ല; യഥാർത്ഥ പ്രവൃത്തിയുടെ തുടക്കം മാത്രമാണത്.

വരുന്നു" എന്ന് നിങ്ങൾ ചിന്തിച്ചേക്കാം. അതാണ് കാര്യം. ഓരോ തുള്ളിയും, അവതാരത്തിന്റെ പരിമിതികളെക്കുറിച്ച് പൂർണ്ണബോധവാന്മാരായി, പരിധികളില്ലാത്തതിൽ നങ്കൂരമിട്ടുകൊണ്ട്, സമുദ്രം സ്വയം എങ്ങനെ അനുഭവിക്കണമെന്ന് പഠിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

"പക്ഷേ ദാജി, യഥാർത്ഥ ജീവിതത്തിൽ ഇതെങ്ങിനെ നമുക്ക് സാധിക്കും?" എന്ന് നിങ്ങൾ ചോദിച്ചേക്കാം.

ജലത്തെപ്പോലെയാവുക. അത് ആരെ സഹായിക്കണമെന്ന് തിരഞ്ഞെടുക്കാറില്ല, "ഞാൻ സ്വർണ്ണ പൈപ്പുകളിൽ കൂടി മാത്രമേ ഒഴുകൂ" എന്നത് പറയാറില്ല. അത് അതിന്റെ അവസ്ഥ നിലനിർത്തിക്കൊണ്ട് പാത്രത്തിനനുസരിച്ച് സ്വയം സജ്ജമാവുന്നു. ചൂടാക്കുമ്പോൾ, ഒരു പ്രശ്നവുമില്ലാതെ അത് നീരാവിയായി മാറുന്നു. അതുപോലെ തണുപ്പിക്കുമ്പോൾ അത് മഞ്ഞുകട്ടയായി മാറുന്നു. പക്ഷെ, ഇത്രയെല്ലാം മാറ്റങ്ങളിക്കിടയിലും തന്റെ തനിമ അത് ഒരിക്കലും മറക്കുന്നില്ല – ജീവിതം മുന്നോട്ട് കൊണ്ടുപോകുന്ന മാർഗമായി തുടരുന്നു.

സോഡിയം നിങ്ങളെ പഠിപ്പിച്ചത് എപ്പോഴും ഓർക്കുക: ജീവിതത്തിന് അത്യന്താപേക്ഷിതമായ വെള്ളം പോലും തെറ്റായ മൂലകവുമായി സമ്പർക്കം പുലർത്തുമ്പോൾ ദോഷകരമാകും. ആത്മീയ യാത്രയ്ക്ക് വെള്ളത്തിന്റെ വഴക്കവും മാറ്റത്തിന് സഹായിക്കുന്ന ശരിയായ വ്യക്തിയെ തിരഞ്ഞെടുക്കാനുള്ള അറിവും ആവശ്യമാണ്. വിവാഹ കാര്യങ്ങളിലും ഇതേ തത്വം തന്നെയാണ് പ്രതിധ്വനിക്കുന്നത്. സോഡിയം ക്ലോറിനുമായി കൂടിച്ചേരുന്നതിനു പകരം വെള്ളവുമായി സമ്പർക്കത്തിൽ വരുന്നത് സങ്കൽപ്പിക്കുക! ബൂം...

ജലത്തെപ്പോലെയാവുക. അത് ആരെ സഹായിക്കണമെന്ന് തിരഞ്ഞെടുക്കാറില്ല, "ഞാൻ സ്വർണ്ണ പൈപ്പുകളിൽ കൂടി മാത്രമേ ഒഴുകൂ" എന്നത് പറയാറില്ല. അത് അതിന്റെ അവസ്ഥ നിലനിർത്തിക്കൊണ്ട് പാത്രത്തിനനുസരിച്ച് സ്വയം സജ്ജമാവുന്നു.

ആത്മീയ യാത്രക്ക് വെള്ളത്തിന്റെ വഴക്കവും, മാറ്റത്തിന് സഹായിക്കുന്ന ശരിയായ വ്യക്തിയെ തിരഞ്ഞെടുക്കാനുള്ള അറിവും ആവശ്യമാണ്.

ലയനത്തിനു ശേഷം എന്ത് സംഭവിക്കും? വെള്ളത്തിനപ്പുറമുള്ള അതേ കാര്യങ്ങൾ, വെള്ളത്തിന് മാറാനും ചെയ്യാനും കഴിയുന്ന നിരവധി കാര്യങ്ങൾ. ശ്വാസം മുട്ടിക്കുന്ന അതിമനോഹരമായ

ഐസ് ശിൽപങ്ങൾ, കൂറ്റൻ എഞ്ചിനുകൾക്ക് ശക്തി പകരുന്ന നീരാവി, വരണ്ട ഭൂമിയിലേക്ക് മഴ പെയ്യിക്കുന്ന മേഘങ്ങൾ, വലിയ മലയിടുക്കുകൾ കൊത്തിയെടുക്കുന്ന നദികൾ, മുഴുവൻ സൂര്യനെയും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന മഞ്ഞുതുള്ളികൾ.

ലയനത്തിനുശേഷം ബഹിരാകാശത്ത് പലതും സംഭവിക്കാം. കൂടിച്ചേരുന്നതിനു മുമ്പുള്ള ഹൈഡ്രജനും ഓക്സിജനും ആണത്, ഇതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതോ ഉണ്ടാകാൻ പോകുന്നതോ ആയ എല്ലാ ജലത്തെയും അവയ്ക്ക് നിർമ്മിക്കാൻ കഴിയും. സിംഫണി ആരംഭി ക്കാൻ പോകുന്നു; അതിൽ സാധ്യമായ എല്ലാ ഈണങ്ങളും ഉണ്ട്. രണ്ട് മഹത്തായ ശൂന്യതകൾ കണ്ടുമുട്ടുമ്പോൾ എന്ത് സംഭവിക്കും? യുക്തിസഹമായ ഉത്തരം, ഒന്നും ശേഷിക്കുന്നില്ല എന്നതാണ്. എന്നാൽ ഈ ഒന്നുമില്ല എന്നത് പൂജ്യത്തിന് തുല്യമല്ല. അനന്തത എന്നത് ഒരു ഗണിതശാസ്ത്ര ആശയമാണ്, അത് അനന്തതയും അനന്തതയും ചേർന്ന് "രണ്ട് അനന്തതകളിൽ" കലാശിക്കുന്നതി നുപകരം അനന്തതയായി തുടരുന്നു എന്ന് നമുക്ക് ഉറപ്പിക്കാം.

അനന്തതയ്ക്ക് വ്യത്യസ്ത വലുപ്പങ്ങളുണ്ടെന്ന് ഗണിതശാസ്ത്രജ്ഞർ കണ്ടെത്തിയപ്പോൾ, അതിഗഹനമായ ഒരു ആത്മീയ സത്യത്തെ യാണ് അവർ കണ്ടെത്തിയത്. ലയനത്തിനപ്പുറം അനന്തമായ കാര്യങ്ങൾ മാത്രമല്ല, അനന്തതകളുടെ അനന്തതകളും ഉണ്ട്, ഓരോന്നും വ്യത്യസ്തവും മറ്റുള്ളവയെയെല്ലാം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതുമാ ണ്. അതുകൊണ്ടാണ് ലയനത്തിനു ശേഷമുള്ള യാത്ര ഒരിക്കലും അവസാനിക്കാത്തതാണെന്ന് പറയുന്നത്.

ഞാൻ നിങ്ങളോട് പറയാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന കാര്യം ഇതാണ്: ജലകണം സമുദ്രമായി മാറുകയില്ല; അത് എല്ലായിപ്പോഴും സമുദ്ര മായിരുന്നുവെന്ന് മനസിലാക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ കണ്ടെത്തൽ

ഇൻഫിനിറ്റി സർവകലാശാലയിലെ ആദ്യ സ്കൂൾദിനം മാത്രമാണ്. അതിനപ്പുറം എന്താണ്?

അതിനപ്പുറം പോയ ഒരാൾക്കേ അത് വിശദീകരിക്കാൻ കഴിയൂ. അവർ തിരിച്ചുവരുമ്പോൾ, നിശബ്ദത വാക്കുകളേക്കാൾ ഉച്ചത്തിൽ സംസാരിക്കുമെന്നും, അവിടെ ഇരിക്കുന്നത് പ്രസംഗിക്കുന്നതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ പഠിപ്പിക്കുന്നുവെന്നും, ഏറ്റവും വലിയ ശക്തിയിൽ ഒരു ശക്തിയുമില്ലെന്നും, സ്നേഹം മാത്രമാണെന്നും അവർ മനസ്സിലാക്കുന്നു. സ്നേഹം മാത്രമാണ്, ഹൈഡ്രജനും ഓക്സിജനുമായി പരസ്പരം ലയിച്ച് ജീവനായി തിരികെ വരുന്നതിന്റെ നിത്യമായ ലീലയെന്നും അവർ മനസ്സിലാക്കുന്നു.

ലയനത്തിനപ്പുറം അനന്തമായ കാര്യങ്ങൾ മാത്രമല്ല, അനന്തതകളുടെ അനന്തതകളും ഉണ്ട്, ഓരോന്നും വ്യത്യസ്തവും മറ്റുള്ളവയെയെല്ലാം ഉൾക്കൊള്ളുന്നതുമാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് ലയനത്തിനു ശേഷമുള്ള യാത്ര ഒരിക്കലും അവസാനിക്കാത്തതാണെന്ന് പറയുന്നത്.

ഇതാണ് കാര്യങ്ങൾ വിശകലനം ചെയ്യുന്നതിന്റെ മാന്ത്രികത. മാർഗത്തിനും അപ്പുറത്തേക്ക് പോകുന്ന മാർഗമാണിത്. അതുകൊണ്ടാണ് "ലയനത്തിനുശേഷം അടുത്തതായി എന്ത് സംഭവിക്കും?"എന്ന് നിങ്ങൾ ചോദിക്കുമ്പോൾ എനിക്ക് പുഞ്ചിരിക്കാൻ മാത്രം സാധിക്കുന്നത്, നിങ്ങൾ ഒന്നും പറയേണ്ടതില്ല; നിങ്ങൾ ഉത്തരമായി മാറേണ്ടതുണ്ട്.

നിങ്ങൾ അങ്ങനെ ചെയ്യുമ്പോൾ, ഗുരുക്കന്മാർ ഒന്നും പറയാത്തത് എന്തുകൊണ്ടാണെന്ന് നിങ്ങൾക്ക് മനസ്സിലാകും. അവർ ഒരു ഗ്ലാസ് വെള്ളം തന്നിട്ട് അത് എത്ര മികച്ചതാണെന്ന് നിങ്ങൾ സ്വയം മനസ്സിലാക്കാൻ കാത്തിരിക്കും. ആ ഗ്ലാസിലെ വെള്ളം കയ്യിൽ പിടിക്കുമ്പോൾ, ഹൈഡ്രജനും ഓക്സിജനും എങ്ങനെ മറ്റൊന്നായി മാറുന്നുവെന്ന് ചിന്തിക്കുക. നിങ്ങൾ സമുദ്രമാണ്, അത് എത്ര ശുദ്ധമാണെന്ന് നിങ്ങൾ അത്ഭുതപ്പെടും. സ്വയമറിയുന്നയാൾ എന്ന അവസ്ഥയിലേക്ക് സാവകാശം ഉണരുന്ന ദിവ്യനാണ് നിങ്ങൾ. ആ ഓർമ്മയിൽ, ഏറ്റവും അത്ഭുതകരമായ കാര്യം സംഭവിക്കുന്നു: സാധാരണക്കാരൻ പവിത്രീകരിക്കപ്പെടുന്നു; മറ്റൊന്നായി മാറുന്നതിലൂടെയല്ല, മറിച്ച് അത് എപ്പോഴും എന്തായിരുന്നോ അതായി കാണപ്പെടുന്നതിലൂടെ അത് സംഭവിക്കുന്നു.

എല്ലാ ലയനങ്ങൾക്കും അതീതമായ പരമമായ നിശബ്ദതയിൽ, ശരിയായ പാത തിരഞ്ഞെടുക്കാനുള്ള ജ്ഞാനം അദ്ദേഹം നമുക്ക് നൽകട്ടെ.

മഹാനായ മാസ്റ്ററോട് പ്രാർത്ഥനയോടെ,
കമലേഷ്